

Garip bir halet-i ruhiye içerisindeyim. Kimseyle konuşmak, görüşmek istemiyorum. Kabuğuma çekildim. Kanatlarımı yere düşürmüş, başını öne eğmiş bir baba hindi gibi düşünmekteyim; dünyaya küskün, verimsiz, çaresiz, karamsar...

Cep telefonumu kapattım; ev telefonunun fişini çektim. Televizyonu açmıyorum, gazete de okumuyorum. Kitaplarla kurduğum dostluk da yok oldu; okumak keyif vermiyor artık. Yazmaksa bir doğum sancısı...

Hayat sana güzel derlerdi dostlarım!

Yeni sağılmış keçi sütü, dölllenmiş köy yumurtası, bir tabak ovma peynir, henüz güneşe merhaba bile diyemeden dalından koparılmış bir domates, iki biberle yapılan bir sabah kahvaltısıyla ne güzel de başlardı gün...

Mevsim bahar olunca bin bir renk çiçeğin oluşturduğu uyum, güzellik ve tazelik; beni kendimden geçiren coşkular doldururdu yüreğime. Hayallerim çiçek açardı; hem taze, hem renkli, hem duygusal, hem hareketli, hem şımarık... Hayal çiçeklerimin her biri tek başına bir renk şöleniydi. Her bahar âşık olurdum; sesini duymadığım, gözlerinin rengini bile bilmediğim sevgilime. Bilinmeyen hülyaların saçlarını tarardım; sonsuz bir coşku içinde. Baharı koklamak, duymak ve yaşamak isterdim. Her saniye ayrı bir coşku yaşardı yüreğim. Aklımın sesini dinlemeden doludizgin gider; ne kural dinlerdim, ne statü, ne hiyerarşik düzen. Kalbime hiç söz geçiremezdim o zamanlar. Hani yürekte gelen ilk ses Hak'tandır derler ya, sonra gelen akıldan aynen ben de öyle bırakırdım kendimi onun sesine. Yanlış ortamlara, yanlış duraklara, yanlış mekanlara götürmezdi beni, kalbim.

Şimdi ise köşedeki minderin üstünde karnını tıka basa doyurmuş tekir gibi uyuyor. Benim ruh halim umurunda bile değil. O da bana küstü anlaşılan. Ne halin varsa gör, diyor sanki.

Bir anlamsızlık duygusu kaplıyor benliğimi. Hiçbir şeyin anlamı yok, sanıyorum. Ne annenin ne babanın, ne eşin ne çocukların; ne mehtabın ne yıldızların... Yaşamak anlamsız, sevişmek anlamsız, sevilme anlamsız, öfke, nefret anlamsız, yemek içmek anlamsız...

Bir tek ölmek mi her şeye anlam katan?

Hiç bir şey düşünmeden düşünmek; anlamlı olan tek gerçek...

Yaşamak da bir ölmek de.

Yoksan, yaşarken yaşamıyorsan...

Böyle bir kâbus rüya işte!

Bense yaşamak istiyorum, dolu dolu anlamlı hayatı, duygulu dünyayı...

Halet-i Ruhiyem

Bünyamin ZİLE